

Sygn. akt IV CSK 656/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku I. F. i S. F.
przy uczestnictwie D. F., Z. F. i B. K.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Z. F.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Zarówno sformułowane przez uczestnika zagadnienie prawne dotyczące problemu, czy możliwe jest połączenie w jednym postępowaniu spraw o ustanowienie drogi koniecznej ze sprawą o zniesienie współwłasności, jak i argumentacja powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzą do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP z 2006 r., nr 15 - 16, poz. 243). Przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji był wyłącznie wniosek o ustanowienie drogi koniecznej i tylko w tym zakresie dopuszczalne jest rozważenie zagadnienia prawnego. Opinia skarżącego co do celowości połączenia obu postępowań, bez wskazania związanych z zagadnieniem konkretnych przepisów prawnych i bez wywodów

uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością, dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie, nie spełnia wymogów wykazania omawianej przesłanki. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W uzasadnieniu wniosku uczestnik nie przytoczył argumentów jurydycznych świadczących o takich okolicznościach odwołując się jedynie do podstaw kasacyjnych. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie oraz treść zarzutu zgłoszonego w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), odnoszącego się do niedopuszczalnego kwestionowania oceny dowodów, brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.